

Arrest

nr. 224 146 van 19 juli 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DE TROYER
Rue Charles Lamquet 155/101
5100 JAMBES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat C. DE TROYER en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 september 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 12 oktober 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 26 september 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 12 november 2018.

1.3. Op 20 december 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 december 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een UNRWA geregistreerde Palestijn, afkomstig uit het vluchtelingenkamp Shatila in Beiroet (Libanon). U bent geboren op 5 januari 1993. U bent tot het eerste middelbaar naar UNRWA-scholen gegaan. Hierna bent u beginnen werken aangezien u de oudste was van de kinderen en uw vader reeds overleden was. Vanaf 2008 heeft u al doende geleerd om kapper te worden. Anderhalf jaar later bent u aan de slag gegaan als zelfstandig kapper. Hierna bent u als kapper beginnen werken in een kapsalon van een zeker A.(...) D.(...). Omstreeks mei 2017 zou u door een zekere A.(...) J.(...) zijn benaderd. Hij zou u hebben gevraagd om lid te worden van zijn partij, Fatah Intifada. Ongeveer één maand later zou u A.(...) J.(...) opnieuw zijn tegengekomen op straat, deze keer in het gezelschap van een andere man. Hij zou u deze keer op een meer dreigende toon hebben aangesproken. Opnieuw stuurde hij het erop aan dat u zich lid zou maken van zijn partij. U zou hem geantwoord hebben dat het in orde zal komen net zoals de eerste keer. Op 15 juli 2017 zou u hem een derde keer hebben ontmoet, toen hij bij u in het kapsalon kwam. Deze keer zou A.(...) J.(...) kwaad geworden zijn op u. Hij zou u gezegd hebben dat u altijd antwoordde met 'inshallah, inshallah'. Om zijn dreiging kracht bij te zetten, zou hij zijn pistool op tafel hebben gelegd. Hij zou u gevraagd hebben of u van een andere partij lid was geworden, waarop u ontkende. Om hem gerust te stellen zou u gezegd hebben dat u diezelfde avond nog bij hem zou langskomen. Diezelfde dag nog heeft u het vluchtelingenkamp Shatila verlaten. U zou bij een vriend die in de wijk Tariq al Jadida in Beiroet woonde ondergedoken zijn tot augustus 2017. Op 21 juli 2017 is A.(...) J.(...) nog bij u thuis langs gekomen. Hij zou bij uw moeder geïnformeerd hebben naar u. Hij zou haar hebben laten weten dat u beter niet zou terugkeren naar het kamp. Op 26 juli 2017 zou er u een arrestatiebevel zijn doorgestuurd via uw telefoon door een zekere H.(...) A.(...), een klant van uw kapsalon, die als administratief assistent was tewerkgesteld bij Fatah Intifada. Hierin was geschreven dat u had geweigerd om naar het Yarmouk kamp in Syrië te gaan en dat u daarom dient te worden gearresteerd. Op 30 augustus 2017 zou u zagezegd als toerist naar Ecuador gereisd zijn met een tussenstop in de luchthaven van Istanbul en in de luchthaven van Madrid. In Spanje zou men uw vingerafdrukken hebben genomen, waarna u naar een centrum werd gebracht. Enkele dagen later zou u het centrum hebben verlaten en naar België gereisd zijn, waar u op 29 september 2017 aankwam. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 12 oktober 2017.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw UNRWA kaart, uw geboorteakte. Tot slot legde u nog het arrestatiebevel voor dat u had ontvangen via uw telefoon.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten.

Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81).

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg. Zo volgde u onderwijs aan UNRWA scholen, kregen jullie vroeger voedselhulp, hulp die later werd omgezet in een driemaandelijks toelage (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 53 tem 56, 99-100). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen. U legde enkele erg incoherente verklaringen af in verband met de problemen die u zou hebben gekend in Libanon. Dit ondermijnt sterk uw algehele geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u eerst dat er slechts twee effectieve contacten zijn geweest tussen uzelf en A.(...) J.(...). U voegde er meteen wel aan toe dat het arrestatiebevel dat u later zou hebben ontvangen door uzelf als een derde confrontatie werd beschouwd. U bevestigde voor de duidelijkheid dat u in totaal twee keer effectief met de man had gesproken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 125 en 126). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen en liet u plots optekenen dat er drie effectieve contactmomenten zijn geweest. U verklaarde eerst dat het derde effectieve contact op het moment was dat het arrestatiebevel werd afgegeven, om dan uzelf onmiddellijk te verbeteren door te verklaren dat er wel degelijk nog een derde effectief contact was geweest, maar dat dit niet op de datum van het arrestatiebevel had plaatsgevonden. U lichtte vervolgens toe dat op 15 juli 2017 A.(...) J.(...) bij u in de kapperszaak was binnengekomen. Hij zou u toen voor een derde maal aangesproken hebben en deze keer erg dreigende taal hebben gesproken. U werd ermee geconfronteerd dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had gesproken over slechts twee 'face to face' gesprekken en niet drie zoals u nu liet optekenen. U antwoordde hierop enkel dat het wel degelijk drie 'face to face' gesprekken zijn geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144-150). Deze flagrante tegenstrijdige verklaringen raken aan de kern van uw asielrelaas. Ze ondermijnen uw geloofwaardigheid sterk.

Verder is het erg opmerkelijk dat de lokale leider van Fatah Intifada klaarblijkelijk zich heel erg veel moeite getroostte om u bij zijn politieke organisatie in te lijven. U heeft er zelf geen enkele logische verklaring voor waarom hij u precies zou hebben willen viseren. U kon in dit verband enkel uw vermoeden uitdrukken dat hij wellicht ook nog andere mensen viseerde, wat op zich niet verklaart waarom hij u persé wilde inlijven, temeer nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u hieromtrent ooit enige interesse had betoond (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 116). Ongeloofwaardig in dit verband is bovendien de vaststelling dat hij tot driemaal toe zich heel eenvoudig om de tuin liet leiden door u, aangezien u hem telkens met een kluitje in het riet stuurde. U zou hem telkens hebben afgewimpeld met de woorden 'inshallah', in die mate zelfs dat hij bij het laatste contact zich hier geërgerd over uitliet. Het is evenwel onbegrijpelijk dat wanneer hij zich klaarblijkelijk zoveel moeite getroostte om u in te lijven dat hij u dan tot driemaal toe liet ontsnappen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 125-147). Evenzeer opmerkelijk in dit verband is dat de lokale leider van deze politieke partij zonder enige beveiliging alleen op straat rondloopt, althans volgens uw verklaringen. Nadat u hierop werd gewezen, verklaarde u dat dit logisch is aangezien hij over een erg kwalijke reputatie beschikte: hij zou lukraak iemand kunnen neerschieten als iets hem niet aanstaat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-139). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Wel integendeel: als men zo'n negatieve reputatie heeft, is de kans zeer groot dat hij veel vijanden heeft gemaakt en is het in die zin onbegrijpelijk dat hij zonder enige bescherming van bodyguards zich op straat zou begeven. Bovendien kan in dit verband nog eens herhaald worden dat, wanneer hij werkelijk over zo'n kwalijke reputatie beschikt, hij dan wel bijzonder veel geduld aan de dag heeft gelegd ten aanzien van u, die hem wel erg doorzichtig aan het lijntje heeft gehouden.

Vervolgens dient te worden gewezen op het feit dat u enkele belangrijke incidenten onvermeld heeft gelaten tijdens het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Zo heeft u nagelaten te verwijzen naar het feit dat men op 21 juli bij u thuis is langs geweest, op zoek naar u (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 180-183).

Verder liet u ook na te verwijzen naar het incident waarbij men uw broer zou hebben willen slaan (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 186-187). U werd hierop gewezen. U antwoordde dat men bij de Dienst Vreemdelingenzaken hier niet naar gevraagd had. U werd erop gewezen dat uw asielrelaas nu niet bepaald erg complex te noemen is, dat het zich laat samenvatten in enkele zinnen en dat u redelijk gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken, met andere woorden dat het onbegrijpelijk is dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken hiernaar niet heeft verwezen. U antwoordde hierop dat men u bij de Dienst Vreemdelingenzaken had verzekerd dat u daar enkel de hoofdpunten diende te vertellen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 192-194). Deze uitleg overtuigt niet. De zaken waarvan hier sprake, kunnen bezwaarlijk als details beschouwd worden.

In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat de mannen van Fatah al Intifada uw broer zouden hebben losgelaten van zodra uw moeder verscheen en zich liet gelden. Deze door u voorgestelde gang van zaken is weinig geloofwaardig: dat enkele gevaarlijke mannen er niet voor terugdeinzen om uw broer op straat vast te grijpen met de bedoeling om hem te slaan, maar zich vervolgens de les laten lezen door een oudere vrouw die tegen hen begint te schreeuwen, is weinig aannemelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 187-189).

Voorts is het opmerkelijk dat u geen idee heeft of er zich nog iets heeft voorgedaan met betrekking tot uw problemen na 26 juli, de dag dat u het arrestatiebevel in handen kreeg. U zou met niemand uit het kamp nog contact hebben aangezien uw moeder bij haar zus is ingetrokken buiten het kamp. Over uw twee broers gaf u wel schoorvoetend toe dat ze wel nog in het kamp wonen, maar eerder aan de rand (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 185-189). Als dit werkelijk zo is, dan is het onbegrijpelijk dat u niet via hen meer info zou kunnen bekomen over de actuele stand van zaken in verband met uw problemen, temeer daar één van uw broers zelf het slachtoffer zou zijn geweest van leden van Fatah al Intifada, althans volgens uw verklaringen. Informatie hieromtrent is immers essentieel om uw vrees te kunnen inschatten.

In verband met het arrestatiebevel tenslotte is de manier waarop u dit in handen heeft gekregen erg opmerkelijk te noemen. U zou het via uw telefoon hebben toegestuurd gekregen van een zekere H.(...) A.(...). Hij zou u vaag kennen aangezien hij één van uw klanten was in het kapsalon. Volgens uzelf zou hij een administratieve functie uitoefenen bij Fatah al Intifada. Hoe deze man aan uw telefoonnummer is geraakt, kon u niet zeggen. Waarom die man u bovendien zou hebben willen helpen door u te waarschuwen over het bestaan van een arrestatiebevel vanwege de politieke organisatie waarvoor hijzelf actief was, is evenmin allerminst duidelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 34-38). Eén en ander doet in ieder geval de wenkbrauwen fronsen.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 5 oktober 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 64 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten.

U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart voor vluchtelingen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt, weliswaar maar tot in het lager middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 54-57); dat u al doende kapper bent geworden, een tijdje in loondienst was en u na verloop van tijd als zelfstandige kapper bent beginnen werken (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 62-68), dat u vanaf 2013 gemiddeld genomen 500 dollar per maand verdiende met dit beroep (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 94), dat één van uw jongere broers ook af en toe werkte door de man van uw tante te steunen bij zijn werk op de groentemarkt (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 96); dat jullie als familie af en toe hulp kregen van enkele ooms die in het buitenland woonden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 98); dat jullie van UNRWA geld kregen om in jullie levensonderhoud te voorzien; dat u er in geslaagd bent om 8000 dollar te vergaren om uw reis naar Spanje te bekostigen (zie Verklaring DVZ, punt 36). U liet weliswaar optekenen dat uw socio-economische positie ook één van uw vluchtmotieven uitmaakte, volgens uzelf zou u nauwelijks in uw levensonderhoud hebben kunnen voorzien, temeer ook daar u de enige belangrijke kostwinner was voor uw familie. U maakte zich ook zorgen over de toekomst, meer bepaald in het geval u zou willen trouwen en een eigen gezin diende te onderhouden. Nochtans kan niet ontkend worden dat uw socio-economische positie significant beter moet zijn ten opzichte van Palestijnen die geen vast werk hadden zoals u en evenmin op enige steun kunnen rekenen. U werd hiermee geconfronteerd. U ontkende dit maar verwees hierbij enkel naar de algemene onveilige situatie in Libanon en in het vluchtelingenkamp van Shatila in het bijzonder. U had evenwel geen inhoudelijk argument met betrekking tot uw socio-economische positie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 102-105).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag, de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richtten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel.

Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebelligroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft, met uitzondering van Ayn al-Hilwah, de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om niet verwickeld te raken in het Syrische conflict. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

In Ayn al-Hilwah vonden van november 2016 tot november 2017 gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens de eerste helft van 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamistische groeperingen en verlieten verschillende leden van de groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. In deze periode vielen in Ayn al-Hilwah vijf doden en een vijftiental gewonden. De nieuw gevormde Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Deze documenten bevestigen uw identiteitsgegevens, dewelke hier niet ter discussie staan. In verband met het arrestatiebevel, dient opgemerkt dat dit een kopie betreft, zonder enige bewijswaarde, gezien de authenticiteit van het origineel niet kan worden nagegaan. Dergelijke kopies kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, afdeling D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, de artikelen 48/3, 48/4 en 55/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en "de gegrondheid van de wettelijkheid van de beslissing betreffende de hoedanigheid van vluchteling en het statuut van subsidiaire bescherming", onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst tracht verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen in verband met het aantal contacten dat hij met A.J. zou hebben gehad te weerleggen: *"Overwegend dat tegenpartij aan verzoeker verwijt zich tegen te spreken in verband met het aantal effectieve contacten die hij met A.(...) J.(...) gehad heeft.*

Dat zij opmerkt dat verzoeker eerst gezegd heeft dat er twee werkelijke contacten waren hoewel hij later, tijdens het verhoor, aangeduid heeft dat er werkelijk drie contacten waren.

Dat zij ook opmerkt dat verzoeker ten eerste verklaard heeft dat het effectieve derde contact plaats vond op het ogenblik dat het arrestatiebevel hem afgegeven werd, om daarna te verbeteren en verklaren dat er wel een derde contact bestond, onafhankelijk van het ogenblik waarop dit arrestatiebevel afgegeven werd.

Dat verzoeker zich daarover verwondert omdat hij zeker is dat hij wel uitgelegd heeft dat hij drie rechtstreekse contacten gehad heeft met A.(...) J.(...).

Dat hij veronderstelt dat er een vertalingprobleem was omdat het voor hem geen zin heeft te verklaren dat hij A.(...) J.(...) ontmoet zou hebben toen hij het arrestatiebevel gekregen heeft, terwijl hij het niet in de handen gekregen heeft, maar per bericht en dat bovendien hij in deze periode bij een vriend gevlucht was.

Dat zich zo hevig in hetzelfde verhoor tegenspreken is helemaal niet realistisch en kan alleen maar verklaard worden door een vertalingprobleem of een begripsprobleem bij de behandelde agent of bij de vertaler.

Dat inderdaad, bij het lezen van het verhoorverslag vastgesteld wordt dat verzoeker niet categorisch was toen hij beweerde dat er alleen maar twee contacten waren.

Dat hij in werkelijkheid "ongeveer twee" gezegd heeft.

Dat bovendien, het verbazend is vast te stellen dat verzoeker spontaan beweerd zou hebben als antwoord op vraag 145 van zijn verhoor, dat de derde confrontatie plaatsvond bij de afgifte van het arrestatiebevel, terwijl onmiddellijk, op de volgende vraag, op dezelfde spontane manier, verzoeker gepreciseerd heeft dat de derde confrontatie niet plaatsvond bij de afgifte van het arrestatiebevel. (vraag 146).

Dat, tenzij aan een geestelijk stoornis te lijden, verzoeker zich niet op een zo korte termijn kon tegenspreken.....

Dat er waarschijnlijk een vertalingfout daar gemaakt werd.

Dat, daar hij vaststelde dat de behandelende agent de chronologie van de feiten moeilijk scheen te begrijpen, verzoeker, voor vraag 148, de juiste datums van de confrontaties verduidelijkt heeft, namelijk dat de derde confrontatie op 15 juli 2017 plaatsvond hoewel het document hem op 26 juli 2017 opgestuurd werd.

Dat in dit opzichte, men jammer genoeg moet vaststellen, dat, hoewel hij de documenten de dag van zijn verhoor, dus op 12 november 2018 gevraagd heeft, verzoeker de kopie van zijn nota's alleen maar op het ogenblik van de kennisgeving van de betwiste beslissing gekregen heeft.

Dat indien deze nota's vroeger opgestuurd werden, hij de nodige bemerkingen zou hebben kunnen maken en de nodige verbeteringen kon aanbrengen.

Dat dit argument niet als geloofwaardig beschouwd mag worden zolang deze tegenstrijdigheden niet bewezen zijn."

Verzoeker haalt verder aan de argumentatie van de bestreden beslissing niet te begrijpen waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich erover verwondert dat de lokale leider van Fatah Intifada zich zoveel moeite heeft getroost om hem in zijn politieke organisatie in te lijven, des te meer nu hij geen bijzondere interesse voor deze organisatie getoond heeft.

Verzoeker stelt nooit te hebben beweerd dat hij de enige was die gerekruteerd werd en dat A.J. ook andere jongeren van de wijk heeft gecontacteerd.

Waar hem in de bestreden beslissing wordt verweten tijdens zijn gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet volledig te zijn geweest en bepaalde feiten niet te hebben vermeld, merkt verzoeker op dat men hem had gevraagd om over de belangrijke punten te spreken en een selectie te maken omdat hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over meer tijd zou beschikken om erover te spreken. Hij heeft zich er daarom toe beperkt te vertellen over hetgeen hijzelf persoonlijk heeft meegemaakt en hij was niet aanwezig tijdens het bezoek van A.J. op 21 juli 2017, noch wanneer zijn broer bijna ontvoerd werd. Verzoeker voert hierbij nog aan dat A.J. niet gevlucht is uit vrees toen zijn moeder tegen hem begon te schreeuwen maar uit voorzorg omdat de burens door het geschreeuw van zijn moeder opgeschrikt werden en er een hele menigte rond hen verzamelde.

Voorts bevestigt verzoeker niet op de hoogte te zijn van de evolutie van zijn situatie na 26 juli 2017. Hij stelt dat hij hierover geen informatie heeft gekregen en dat zijn familie zegt geen problemen te kennen. Verzoeker heeft echter de indruk dat bepaalde dingen opzettelijk voor hem verborgen worden gehouden om hem niet ongerust te maken.

Betreffende het arrestatiebevel, werpt verzoeker op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze de echtheid er niet van betwist en zich enkel verbaast over de manier waarop hij dit arrestatiebevel in zijn bezit heeft gekregen. Verzoeker herhaalt zijn eerdere verklaring dat hij het bevel heeft gekregen van een zekere H.A., een vaste klant van het kapsalon waar hij werkte die een administratieve functie heeft bij Fatah Intifada.

Tot slot gaat verzoeker in op de socio-economische situatie en zijn persoonlijke levensomstandigheden in Libanon. Hij verwijst naar de informatie die wordt toegevoegd aan het verzoekschrift en waaruit moet blijken dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon van essentiële aspecten van het sociaal, politiek en economisch leven uitgesloten zijn en hun rechten beperkt zijn. Verzoeker merkt ook op dat de subsidies voor UNRWA de laatste maanden sterk werden verminderd, hetgeen volgens hem een catastrofale invloed heeft voor alle Palestijnse vluchtelingen in Libanon, die in extreme armoede leven zoals moet blijken uit de informatie gevoegd aan het verzoekschrift. Verzoeker bevestigt dat hij inderdaad als kapper een salaris van 500 dollar had, maar benadrukt dat er na aftrek van 350 dollar huurgeld weinig overbleef om van te leven. Het geld dat hem toeliet het land te verlaten, kon hij naar eigen zeggen verzamelen door bij verschillende vrienden te lenen. Hij voegt hier nog aan toe dat zijn broer niet werkt maar alleen af en toe de echtgenoot van zijn tante gaat helpen. Verzoeker benadrukt dat hij dus zeker geen regelmatige en voldoende inkomsten heeft en kan dienvolgens niet akkoord gaan met de conclusie van de commissaris-generaal dat zijn socio-economische positie significant beter is ten opzichte van Palestijnen die geen vast werk hadden zoals hij en evenmin op enige steun kunnen rekenen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Les réfugiés palestiniens au Liban victimes de la crise financière de l'UNRWA*" van France 24, het document "*Protection au Liban*" en het artikel "*Les coupes à l'UNRWA "catastrophiques" pour les Palestiniens du Liban*" van La Depeche van 18 januari 2018.

2.2.2. Op 3 juli 2019 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota geworden waarin de volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat verzoeker de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door hem aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet

het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, zoals wordt toegelicht, en de door hem voorgelegde documenten deze appreciatie niet kunnen wijzigen, (ii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen, dat UNRWA weliswaar met budgettaire tekorten kampt doch uit de beschikbare informatie niet blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR geregistreerd zijn, dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij indien nodig bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument kunnen verlengen of vernieuwen, dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen, dat evenwel niet uit te sluiten valt dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor in Libanon geregistreeerde Palestijnen, doch verzoeker beschikt over een UNRWA registratiekaart, alsook over een Palestijnse identiteitskaart zodat er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA, (iv) nergens uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten en hij voorts geen concrete elementen aanbracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in het vluchtelingenkamp van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een menonwaardige situatie zou terechtkomen indien hij zou terugkeren naar het kamp waar hij verbleef en (v) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

"Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen."

2.6. Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *"hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn"*.

2.7. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden."

2.8. Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

2.9. De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, *sub a*) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

2.10. Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers om internationale bescherming die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", § 61).

Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker om internationale bescherming zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", § 81).

2.11. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door de UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Gelet op de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met de partij Fatah Intifada.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, "*Nawras Bolbol v Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, "*El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*", 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze

instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). Op grond van de gegevens van het dossier heeft de commissaris-generaal evenwel op goede gronden vastgesteld dat verzoeker niet in staat blijkt te zijn om doorheen zijn verklaringen aan te tonen dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”* In casu is er evenwel van twijfel geen sprake daar, zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, terecht geoordeeld wordt dat aan de door verzoeker naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

2.12.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vooreerst correct op verzoekers manifest tegenstrijdige verklaringen over het aantal keer dat hij door A.J. zou zijn benaderd om lid te worden van Fatah Intifada: *“Zo verklaarde u eerst dat er slechts twee effectieve contacten zijn geweest tussen uzelf en A.(...) J.(...). U voegde er meteen wel aan toe dat het arrestatiebevel dat u later zou hebben ontvangen door uzelf als een derde confrontatie werd beschouwd. U bevestigde voor de duidelijkheid dat u in totaal twee keer effectief met de man had gesproken (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 125 en 126). Later tijdens het persoonlijk onderhoud wijzigde u uw verklaringen en liet u plots optekenen dat er drie effectieve contactmomenten zijn geweest. U verklaarde eerst dat het derde effectieve contact op het moment was dat het arrestatiebevel werd afgegeven, om dan uzelf onmiddellijk te verbeteren door te verklaren dat er wel degelijk nog een derde effectief contact was geweest, maar dat dit niet op de datum van het arrestatiebevel had plaatsgevonden. U lichtte vervolgens toe dat op 15 juli 2017 A.(...) J.(...) bij u in de kapperszaak was binnengekomen. Hij zou u toen voor een derde maal aangesproken hebben en deze keer erg dreigende taal hebben gesproken. U werd ermee geconfronteerd dat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud had gesproken over slechts twee ‘face to face’ gesprekken en niet drie zoals u nu liet optekenen. U antwoordde hierop enkel dat het wel degelijk drie ‘face to face’ gesprekken zijn geweest (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 144-150). Deze flagrante tegenstrijdige verklaringen raken aan de kern van uw asielrelaas. Ze ondermijnen uw geloofwaardigheid sterk.”*

Verzoeker slaagt er geenszins in de Raad te overtuigen waar hij voormelde tegenstrijdigheden meent te kunnen verklaren door een vertaalprobleem of een ‘begripsprobleem bij de behandelde agent of bij de vertaler’. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit

kan worden afgeleid dat er zich tijdens het gehoor vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan.

Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker ook niet *in concreto* aan dat *in casu* de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. Er is dan ook geen enkele reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zou zijn van het verloop van het gehoor, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De vastgestelde tegenstrijdigheid is bovendien van dien aard dat deze niet kan worden verklaard door een verkeerde vertaling of een verkeerde interpretatie door de tolk of de *protection officer*. Verzoekers verklaringen zijn immers duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar: "(...) 15/07/2017 werd ik door een zeker A.(...) J.(...) benaderd. Daarvoor heeft hij me wel gecontacteerd en zelfs gevraagd om mij bij zijn partij aan te sluiten. Hij zei we gaan beginnen met jouw opleiding en later kan je lid worden en ik zei inshallah. Op 15/07 heeft hij me bedreigd. hij zei als je niet met ons bent dan ben je tegen ons dat wil zeggen dat je mijn vijand zal worden en dat zal problemen teweeg brengen. (...) U werd eerst op een vriendelijke wijze en later op een onvriendelijke wijze benaderd? Ja hij was eerder aan het bedreigen: je moet het aanvaarden. (...) Het eerste contact dat u met hem had kan u dat in de tijd situeren? Dat weet ik niet uit het hoofd maar ongeveer drie maanden voor de datum van mijn vertrek, 30 augustus 2017. Dat was dan ongeveer in mei? Ja inderdaad, dat het net begonnen was. Zijn er maar twee effectieve contacten geweest tussen u en A.(...) j.(...)? Ja ongeveer twee, maar dat is eerder confrontatie en dit was een derde (wijst naar het arrestatiebevel): dat is ook een vorm van confrontatie. U heeft die man twee keer persoonlijk gesproken? In verband met dat ding wel. Ivm met iets anders ook nog? Nee nee." (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 114, 121 en 123-127). In zoverre verzoeker aanvoert dat hij niet categorisch was toen hij beweerde dat er maar twee contacten waren en dat hij in werkelijkheid "ongeveer twee" heeft gezegd, benadrukt de Raad dat verzoeker vervolgens om verduidelijking werd gevraagd, waarop hij zeer expliciet bevestigde dat hij A.J. slechts twee keer persoonlijk heeft gesproken. Dit valt echter niet te rijmen met verzoekers latere verklaringen dat hij A.J. op 15 juli 2017 een derde keer 'face tot face' heeft gesproken toen deze bij hem in de kapperszaak binnenkwam, zijn pistool op tafel legde, erg boos was 'alsof het kwade tussen zijn ogen zat' en erg dreigende taal sprak (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 144-160). Het hoeft geen betoog dat dergelijke flagrant tegenstrijdige verklaringen verzoekers geloofwaardigheid volledig ondermijnen. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud op de dag van het persoonlijk onderhoud heeft gevraagd maar hij deze enkel op het ogenblik van de kennisgeving van de bestreden beslissing heeft gekregen, en hij aanvoert dat hij de nodige bemerkingen had kunnen maken en de nodige verbeteringen had kunnen aanbrengen indien de notities van het persoonlijk onderhoud hem vroeger zouden zijn opgestuurd, merkt de Raad vooreerst op dat het loutere feit dat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud in strijd met artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet aan verzoeker werd overgemaakt op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing op 24 december 2018 de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing niet aantast, nu verzoeker in het kader van onderhavig beroep de mogelijkheid heeft om zijn opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken, wat hij *in casu* ook heeft gedaan. Gelet op het voorgaande dient echter te worden besloten dat de door verzoeker opgeworpen vermeende vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud geenszins een verklaring kunnen vormen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en dat hij er bijgevolg niet in slaagt deze tegenstrijdigheden uit te klaren. Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan welke nadelige gevolgen deze handelswijze voor hem zou hebben gehad of op welke wijze deze handelswijze van invloed zou zijn geweest op de bestreden beslissing. Aan de bestreden beslissing kleefte dan ook geen onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

2.12.2. Daarnaast kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: "*Verder is het erg opmerkelijk dat de lokale leider van Fatah Intifada klaarblijkelijk zich heel erg veel moeite getroostte om u bij zijn politieke organisatie in te lijven. U heeft er zelf geen enkele logische verklaring voor waarom hij u precies zou hebben willen viseren. U kon in dit verband enkel uw vermoeden uitdrukken dat hij wellicht ook nog andere mensen viseerde, wat op zich niet verklaart waarom hij u persé wilde inlijven, temeer nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u hieromtrent ooit enige interesse had betoond (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 116). Ongeloofwaardig in dit verband is bovendien de vaststelling*

dat hij tot driemaal toe zich heel eenvoudig om de tuin liet leiden door u, aangezien u hem telkens met een kluitje in het riet stuurde.

U zou hem telkens hebben afgewimpeld met de woorden 'inshallah', in die mate zelfs dat hij bij het laatste contact zich hier geërgerd over uitliet. Het is evenwel onbegrijpelijk dat wanneer hij zich klaarblijkelijk zoveel moeite getroostte om u in te lijven dat hij u dan tot driemaal toe liet ontsnappen (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 125-147). Evenzeer opmerkelijk in dit verband is dat de lokale leider van deze politieke partij zonder enige beveiliging alleen op straat rondloopt, althans volgens uw verklaringen. Nadat u hierop werd gewezen, verklaarde u dat dit logisch is aangezien hij over een erg kwalijke reputatie beschikte: hij zou lukraak iemand kunnen neerschieten als iets hem niet aanstaat (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 134-139). Deze uitleg kan allerm minst overtuigen. Wel integendeel: als men zo'n negatieve reputatie heeft, is de kans zeer groot dat hij veel vijanden heeft gemaakt en is het in die zin onbegrijpelijk dat hij zonder enige bescherming van bodyguards zich op straat zou begeven. Bovendien kan in dit verband nog eens herhaald worden dat, wanneer hij werkelijk over zo'n kwalijke reputatie beschikt, hij dan wel bijzonder veel geduld aan de dag heeft gelegd ten aanzien van u, die hem wel erg doorzichtig aan het lijntje heeft gehouden." Verzoeker brengt hier tegen in: "Dat verzoeker de argumentatie niet begrijpt in de mate hoe hij nooit beweerd heeft de enige te zijn die gerekruteerd werd. Dat A.(...) J.(...) ook andere jongeren van de wijk gecontacteerd heeft.", waarmee hij echter geen valabele argumenten bij brengt die een ander licht kunnen werpen op voormelde vaststellingen en overwegingen, die onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.12.3. Voorts benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, hetgeen hij ook deed (administratief dossier, stuk 18, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.). Verzoeker maakte evenwel op geen enkel ogenblik melding van het feit dat men op 21 juli bij hem thuis langs is geweest op zoek naar hem, noch van het incident waarbij men zijn broer zou hebben willen slaan. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij dermate essentiële elementen, die raken aan de kern van zijn relaas, bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo deze op enige waarheid zouden berusten. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet hieraan geen afbreuk. Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker geeft met de stelling in het verzoekschrift dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken enkel heeft verteld over hetgeen hijzelf persoonlijk heeft meegemaakt geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van dergelijke cruciale elementen in zijn relaas zodat deze omissies zijn algehele geloofwaardigheid verder op de helling zetten.

Aangaande het incident met verzoekers broer, wordt in de bestreden beslissing nog terecht het volgende opgemerkt: *"In dit verband is het bovendien opmerkelijk dat de mannen van Fatah al Intifada uw broer zouden hebben losgelaten van zodra uw moeder verscheen en zich liet gelden. Deze door u voorgestelde gang van zaken is weinig geloofwaardig: dat enkele gevaarlijke mannen er niet voor terugdeinzen om uw broer op straat vast te grijpen met de bedoeling om hem te slaan, maar zich*

vervolgens de les laten lezen door een oudere vrouw die tegen hen begint te schreeuwen, is weinig aannemelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 187-189)."

Verzoeker slaagt er opnieuw niet in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat A.J. niet gevlucht is uit vrees toen zijn moeder tegen hem begon te schreeuwen maar uit voorzorg omdat de burens door het geschreeuw van zijn moeder opgeschrikt werden en er een hele menigte rond hen verzamelde. Vooreerst maakte verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van een menigte die zich zou hebben verzameld: *"Er is nog een incident gebeurd namelijk uw broer die is aangevallen, kan u dat nog eens toelichten? Er was een poging maar hij was er in geslaagd weg te lopen. Een poging tot slaan? Inderdaad ze hadden hem vast maar mijn moeder kwam meteen. Met andere woorden: ze hebben op een gegeven moment uw broer vast en omdat uw moeder verschijnt, krijgen ze schrik en lopen ze weg of wat? Nee het is niet zo het is niet dat ze schrik hadden van mijn moeder. Het was een poging tot slaan, maar ze waren nog aan het praten met hen en ineens passeerde mijn moeder ze was aan het schreeuwen waardoor ze hem loslieten en zij zei dan Z.(...) is weg en ze zei nog dingen zoals we hebben geen steun waarom willen jullie ons aanvallen."* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 187-189). Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat A.J. zeer bekend is in het kamp, dat hij altijd met een mes, pistool en granaat loopt, dat hij zeer machtig is, dat niemand hem kan stoppen en dat niemand hem zelfs durft aan te spreken. Verzoeker voegde hier aan toe: *"Als iemand goedemorgen zegt en hij vindt het niet leuk dan kan hij gewoon schieten zo machtig is de man."* en stelde voorts nog dat de macht van A.J. zelfs alle andere kampen heeft bereikt (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 114, 139 en 205). Gelet op deze verklaringen, kan bezwaarlijk in redelijkheid worden aangenomen dat A.J. zich zou laten afschrikken/intimideren door verzoekers moeder en/of diens burens.

2.12.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *"Voorts is het opmerkelijk dat u geen idee heeft of er zich nog iets heeft voorgedaan met betrekking tot uw problemen na 26 juli, de dag dat u het arrestatiebevel in handen kreeg. U zou met niemand uit het kamp nog contact hebben aangezien uw moeder bij haar zus is ingetrokken buiten het kamp. Over uw twee broers gaf u wel schoorvoetend toe dat ze wel nog in het kamp wonen, maar eerder aan de rand (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 185-189). Als dit werkelijk zo is, dan is het onbegrijpelijk dat u niet via hen meer info zou kunnen bekomen over de actuele stand van zaken in verband met uw problemen, temeer daar één van uw broers zelf het slachtoffer zou zijn geweest van leden van Fatah al Intifada, althans volgens uw verklaringen. Informatie hieromtrent is immers essentieel om uw vrees te kunnen inschatten."*

Verzoeker erkent in het verzoekschrift dat hij niet op de hoogte is van de evolutie van zijn situatie na 26 juli 2017. Hij stelt dat hij hierover geen informatie heeft gekregen en dat zijn familie zegt geen problemen te kennen. Verzoeker heeft echter naar eigen zeggen de indruk dat bepaalde dingen opzettelijk voor hem verborgen worden gehouden om hem niet ongerust te maken. Deze uitleg ontslaat verzoeker niet van zijn plicht om optimale medewerking te verlenen aan het onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. Aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd of hij weet of er na 26 juli 2017 nog iets gebeurd is met betrekking tot zijn problemen, antwoordde hij: *"Nee want toen ik het kamp verliet dacht ik wel aan mijn broers en ik heb dat niet meer met mijn moeder besproken zodat mijn broers niet meer in de problemen komen."* (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vraag 199). Uit deze verklaringen blijkt duidelijk dat verzoeker zelf verder geen initiatief heeft ondernomen om informatie te vergaren aangaande de evolutie van zijn beweerdde problemen, hetgeen naar het oordeel van de Raad wijst op een verregaande desinteresse die onverenigbaar is met de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging en verder afbreuk doet aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een correcte inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees.

2.12.5. Het door verzoeker voorgelegde arrestatiebevel kan zijn geloofwaardigheid niet herstellen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande vooreerst terecht het volgende op: *"In verband met het arrestatiebevel tenslotte is de manier waarop u dit in handen heeft gekregen erg opmerkelijk te noemen. U zou het via uw telefoon hebben toegestuurd gekregen van een zekere H.(...) A.(...). Hij zou u vaag kennen aangezien hij één van uw klanten was in het kapsalon. Volgens uzelf zou hij een administratieve functie uitoefenen bij Fatah al Intifada. Hoe deze man aan uw telefoonnummer is geraakt, kon u niet zeggen. Waarom die man u bovendien zou hebben willen helpen door u te waarschuwen over het bestaan van een arrestatiebevel vanwege de politieke organisatie waarvoor hijzelf actief was, is evenmin allerm minst duidelijk (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 34-38). Eén en ander doet in ieder geval de wenkbrauwen fronsen."* Met het louter herhalen van zijn

verklaringen over hoe hij het arrestatiebevel in zijn bezit zou hebben gekregen en de uitleg dat hij op de dag waarop hij het arrestatiebevel heeft ontvangen maar een heel kort contact heeft gehad met H.A., reden waarom hij geen antwoord kon geven op de vragen van de *protection officer*, brengt verzoeker geen overtuigende argumenten bij die voorgaande motieven in een ander daglicht kunnen stellen.

Verzoeker lijkt er overigens ten onrechte van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde ontzeggen. De Raad wijst er te dezen op dat verzoeker van het arrestatiebevel slechts een foto voorlegt die hij op zijn telefoon zou hebben ontvangen. Een dergelijk stuk heeft geen enkele bewijswaarde aangezien het gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren is, het door eender wie kan zijn opgesteld en aldus geen enkele waarborg biedt inzake authenticiteit. Het arrestatiebevel kan dan ook niet opwegen tegen hoger aangehaalde sterke en persistente twijfels over de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven.

Ook de overige door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. Zijn identiteitskaart, UNRWA-kaart en geboorteakte bevestigen slechts verzoekers identiteit, herkomst en UNWRA-registratie, gegevens welke niet ter discussie staan, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielslaag.

2.13. Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (COI Focus "*Libanon: UNRWA assistance tot Palestine refugees in Lebanon*" van 20 januari 2017, COI Focus "*Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen*" van 12 juni 2015 en het rapport "*Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon*" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 23 november 2018 dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, met ernstige budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNWRA haar opdracht er niet meer kan vervullen. Immers, blijkt uit de neergelegde COI Focus dat op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA's deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft. UNRWA ondernam in 2018 specifiek in Libanon additionele noodmaatregelen om tijdelijk de voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheid, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. UNRWA heeft in Libanon 27 klinieken die meer dan 160.000 mensen behandelen. Met donaties van Japan werden in maart 2018 renovaties opgestart in het Ayn al-Hilwah kamp om de buurten herop te bouwen die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd kunnen worden zodat getroffen families die zich verplicht zagen te vluchten door de slechte woonomstandigheden kunnen terugkeren naar hun huizen. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat UNRWA heden nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen in de vluchtelingenkampen te Libanon op het vlak van gezondheidszorg, voedsel, onderwijs, huisvesting, enz., en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Met het louter verwijzen naar de budgettaire tekorten van UNRWA, en in het bijzonder naar de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA stop te zetten, toont verzoeker geenszins aan dat UNRWA niet langer in staat zou zijn om bijstand te leveren of dat de UNRWA-

bijstand in zijn hoofde overeenkomstig de tweede zinsnede van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie *“om welke reden ook is opgehouden te bestaan”*.

Nergens uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie blijkt dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *“special hardship cases”* behoort of dat hij beroep diende te doen op *“Emergency Program”* (zie ook verder). Bijgevolg kan verzoeker evenmin stellen dat het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

De Raad treedt bovendien de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze in de bestreden beslissing benadrukt dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila erbarmelijk kunnen zijn, doch niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, hetgeen ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“Uit uw verklaringen blijkt immers dat u nooit problemen heeft gekend met de Libanese autoriteiten. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u school gelopen hebt, weliswaar maar tot in het lager middelbaar (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 54-57); dat u al doende kapper bent geworden, een tijdje in loondienst was en u na verloop van tijd als zelfstandige kapper bent beginnen werken (zie notities persoonlijk onderhoud vragen 62-68), dat u vanaf 2013 gemiddeld genomen 500 dollar per maand verdiende met dit beroep (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 94), dat één van uw jongere broers ook af en toe werkte door de man van uw tante te steunen bij zijn werk op de groentemarkt (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 96); dat jullie als familie af en toe hulp kregen van enkele ooms die in het buitenland woonden (zie notities persoonlijk onderhoud, vraag 98); dat jullie van UNRWA geld kregen om in jullie levensonderhoud te voorzien; dat u er in geslaagd bent om 8000 dollar te vergaren om uw reis naar Spanje te bekostigen (zie Verklaring DVZ, punt 36). U liet weliswaar optekenen dat uw socio-economische positie ook één van uw vluchtmotieven uitmaakte, volgens uzelf zou u nauwelijks in uw levensonderhoud hebben kunnen voorzien, temeer ook daar u de enige belangrijke kostwinner was voor uw familie. U maakte zich ook zorgen over de toekomst, meer bepaald in het geval u zou willen trouwen en een eigen gezin diende te onderhouden. Nochtans kan niet ontkend worden dat uw socio-economische positie significant beter moet zijn ten opzichte van Palestijnen die geen vast werk hadden zoals u en evenmin op enige steun kunnen rekenen. U werd hiermee geconfronteerd. U ontkende dit maar verwees hierbij enkel naar de algemene onveilige situatie in Libanon en in het vluchtelingenkamp van Shatila in het bijzonder. U had evenwel geen inhoudelijk argument met betrekking tot uw socio-economische positie (zie notities persoonlijk onderhoud, vragen 102-105).”* Met de argumentatie in het verzoekschrift dat hij 350 dollar huur betaalde zodat er van zijn salaris van 500 dollar heel weinig overbleef om van te leven, dat hij het geld om het land te verlaten heeft geleend bij verschillende vrienden, dat zijn broer niet werkt maar slechts af en toe de echtgenoot van zijn tante helpt en dat hij dus zeker geen regelmatige en voldoende inkomsten heeft, brengt verzoeker geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn levensomstandigheden in Libanon. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker als UNRWA-Palestijn dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *“N. v. Verenigd Koninkrijk”*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in het vluchtelingenkamp Shatila precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting, waar hij echter faalt zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoekers moeder en zijn broers blijkens zijn verklaringen hun intrek hebben genomen bij zijn tante, die woont aan de rand van het kamp en dat zijn familie door zijn tante en haar man worden ondersteund (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 185-186 en 200-202). Het is dan ook niet onredelijk te verwachten dat ook verzoeker in geval van terugkeer naar Libanon, al dan niet tijdelijk, op deze familieleden zou kunnen steunen tot wanneer hij in staat is om opnieuw in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij zijn land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de budgettaire tekorten van UNWRA en naar de socio-economische omstandigheden waarin veel Palestijnse vluchtelingen in Libanon leven evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in Shatila actueel van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Libanon persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen in geval van terugkeer naar het kamp waar hij verbleef.

Op 2 juli 2019 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met de verwijzing naar een COI Focus: *"Libanon – Veiligheidssituatie Update"* van 14 mei 2019. Uit deze bijkomende blijkt geenszins dat de veiligheidssituatie in negatieve zin gewijzigd is.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM, slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een *"minimum level of severity"* bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *"Ierland t. Verenigd Koninkrijk"*, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *"Fatgan Katani e.a. v. Duitsland"*, 31 mei 2001 en EHRM, *"Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk"*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *"Y. v. Rusland"*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *"Saadi v. Italië"*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *"N. v. Finland"*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *"Mamatkulov and Askarov v. Turkije"*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *"Müslim v. Turkije"*, 26 april 2005, § 68). Verzoeker moet derhalve zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar Libanon een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt, alwaar hij in gebreke blijft zoals blijkt uit het voorgaande.

Waar verzoeker nog informatie aanhaalt waaruit blijkt dat Palestijnen in Libanon op verschillende vlakken discriminatie ondervinden, benadrukt de Raad dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhoudt, noch een situatie is die gelijk kan gesteld worden met *"een situatie van ernstige onveiligheid"* waarbij het *"de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is"*. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden of tot een situatie van ernstige onveiligheid te besluiten moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Verzoeker maakte doorheen zijn verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Hij verklaarde slechts op algemene wijze dat Palestijnen geen rechten hebben in Libanon, dat hij werd opgepakt aan een checkpoint omdat hij zijn identiteitskaart niet bij had, dat zij buiten het kamp niet mogen werken en dat hij 'minder dan nul' wordt behandeld als hij wordt tegengehouden in Libanon (administratief dossier, stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, vragen 50-51 en 86 en p. 11). Verzoeker maakt met de algemene beschouwingen in het verzoekschrift en het verwijzen naar algemene informatie dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die zijn leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk maakt.

De Raad erkent dat de situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon zorgwekkend is doch oordeelt dat het loutere feit Palestijns vluchteling te zijn in Libanon en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van algemene rechten op zich onvoldoende is om te besluiten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden aangenomen. Het louter aanhalen van het feit dat Palestijnse vluchtelingen in Libanon op diverse vlakken discriminatie ondervinden, volstaat bijgevolg niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van gewoonlijk verblijf wordt bedreigd en vervolgd of dat hij zich bevindt

in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstig schade bestaat. Ieder verzoek om internationale bescherming moet op individuele basis en op eigen merites worden onderzocht.

Verzoeker dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van ernstige discriminatie vanwege de Libanese autoriteiten of van een voortdurende en systematische schending van zijn fundamentele mensenrechten waardoor het leven in zijn land van gewoonlijk verblijf ondraaglijk wordt, alwaar hij in gebreke blijft. Verzoeker bracht immers noch tijdens zijn gehoor, noch in voorliggend verzoekschrift concrete op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas en mede in acht genomen het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.14. Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Libanon blijkt bovendien uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij de UNRWA en/of bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed heeft op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machine leesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is en verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA, hetgeen in het verzoekschrift ook niet wordt betwist.

2.15. Voorts blijkt uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon (zie COI Focus "*Libanon – Veiligheidssituatie update*" van 14 mei 2019) dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd. Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit

geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli. Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en Jabhat Fatah al-Islam / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds, maar ook aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langs de grens met Syrië. Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld. In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten. In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren. Wat de situatie in het kamp Ayn al-Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooidde zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al-Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de ontwikkelingen in Syrië een negatieve uitwerking hebben in Libanon, waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen en dat toenemende spanningen tussen leden van de verschillende geloofsgemeenschappen hebben geleid tot toenemend sektarisch geweld, dient na grondige analyse van de beschikbare informatie te worden besloten dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze analyse niet en brengt evenmin concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Dienvolgens wordt de analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in Libanon door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

2.16. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van de

Vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonde dat de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.17. Waar verzoeker vraag om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefde aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS